
Húsvét IV. hete

Szerda

ApCsel 12,24–13,5a ■ Jn 12,44-50

„Van bírása annak, aki megvet és nem fogadja el tanításomat. A tőlem hirdetett ige ítéli el őt az utolsó napon.”

Hogyan lehetséges az, hogy egy kívülről jövő tanításnak hatalma legyen ítélkezni az ember fölött? A Jézustól jövő ige nem kívülről érkezik csupán, hanem bensőnk alapvető irányulására épül. Lelkiismeretünk, amelyet a teremtő Isten adott, ugyanabba az irányba mutat, mint a kinyilatkoztató Isten Jézus által közölt tanítása. Ezt a felismerést fogalmazza meg az apostoli atyák kijelentése: *„Az emberi lélek természeténél fogva keresztény.”* Az utolsó ítéleten mindaz, aki hallotta az evangéliumot, saját magát ítéli meg, mert Isten megjelenésekor lelkiismerete olyan világossággal fogja megvilágítani földi életútját, hogy azt többé homályba borítani, eltorzítani, erőszakkal meghamisítani nem lehet.

Az Úr Jézus azt is mondja, hogy aki hisz benne, az már átment az ítéleten, illetve nem esik ítélet alá. Igen, mert a Jézusban való hit éppen azt jelenti, hogy ítélete alá helyezem napjaimat, életem minden eseményét, minden területét. Erre szolgál a mindennapi elmélkedés is: Isten igéje ítéletének vetem alá gondolataimat, vágyaimat, döntéseimet, pénzügyeimet, szexualitásomat, indulataimat, napi munkámat és emberi kapcsolataimat. A reggel hallgatott Ige fényének meg kell világosítania lelkiismeretemet, és este ugyancsak az Ige fényénél vizsgálom meg egész eltelt napomat, s bűnbánatot tartok elkövetett vétkeimért. Így hozom előre földi életem mindennapjaiba az utolsó ítéletet, s az Ige erejében akarok napról napra megváltozni, megtérni. Ez a szentség útja.

A világosság egyre jobban beragyogja szívemetlelkemet, s az Ige egyre jobban átjár belülről. A pap számára csak ez a gyakorlat lehet a hiteles igehirdetés alapja. Ahhoz, hogy az Úr igéje egyre szélesebb körben terjedjen, ahogy a mai Szentleckében olvassuk, mindenekelőtt arra van szükség, hogy előbb bennünk terjedjen, áradjon szét, töltsön be minket egészen, s mintegy túlcsondulva érjen el másokhoz is.

Jaj annak az igehirdetőnek, aki magától beszél! Aki nem az Atya igéjét hirdeti, hanem saját zavaros benső világából meríti gondolatait. Jézus nem magától beszélt, nem önmagát hirdette. Őt egészen betöltötte az Atya üzenete, ő maga volt az Atya Igéje. A Szentlélek bennünket is arra küld, hogy belőle élve őt hirdessük, s az örök életet, amelyet az Atya kinyilatkoztatott általa.